

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VI — Nr. 145

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 8 iunie 1994

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 3 din 6 ianuarie 1994	1—3
Decizia nr. 29 din 30 martie 1994	4—5
Decizia nr. 54 din 18 mai 1994	5—7
Rectificare	7

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 3 *)

din 6 ianuarie 1994

Ion Filipescu — președinte
Ioan Muraru — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Constantin Burada — magistrat-asistent.

Pe rol pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 58/1992 cu privire la corelarea salariilor prevăzute de Legea nr. 53/1991, Legea nr. 40/1991 și Legea nr. 52/1991 cu nivelul salariilor de la societățile comerciale și regiile autonome, invocată de reclamantul Flavius Antoniu Baias în dosarul nr. 312/93 al Judecătoriei Sectorului 5, municipiul București.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 8 decembrie 1993, concluziile părților fiind consemnate pe larg în încheierea cu aceeași dată, pronunțarea fiind amânată pentru 15 decembrie și apoi 27 decembrie și, respectiv, 6 ianuarie 1994.

Flavius Antoniu Baias a susținut, în esență, că prevederile art. 3 alin. (2)* din Legea nr. 58/1992 sunt neconstituționale întrucât contravin atât art. 16 alin. (1), cât și art. 53 alin. (2) din Constituție.

Totodată, cu ocazia dezbaterilor, a solicitat, ținând seama că între timp art. 3 alin. (2) din Legea nr. 58/1992 a fost abrogat expres prin art. III alin. 2 din Legea nr. 35/1993 pentru modificarea și completarea Legii nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii și cum

*) Definitivă prin nerecurare.

art. 7 alin. 4 din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii a preluat, sub o altă formă, principiul din vechiul art. 3 alin. (2) al Legii nr. 58/1992, să se constate și neconstituționalitatea acestuia.

Procurorul a solicitat respingerea excepției, întrucât prin art. 7 alin. 4 din Legea nr. 32/1991 s-a înlăturat discriminarea din art. 3 alin. (2) din Legea nr. 58/1992, plata unui impozit majorat urmând să se aplice tuturor categoriilor de salariați care cumulează funcții.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele :

Reclamantul Flavius Antoniu Baias a chemat în judecată Baroul de avocați al municipiului București, solicitând Judecătoria Sectorului 5, municipiul București, să constate că impozitul pe veniturile realizate, ca avocat, în luna februarie 1993 au fost greșit impozitate, respectiv cu un impozit majorat cu 100%, și, pe cale de consecință, să fie obligat baroul să-i restituie suma de 14.065 lei.

La primul termen de judecată — 7 mai 1993 — reclamantul a invocat excepția de neconstituționalitate a art. 3 alin. (2) din Legea nr. 58/1992, susținând că acesta este în vădită contradicție cu art. 16 alin. (1) și art. 53 alin. (2) din Constituție, și a solicitat sesizarea Curții Constituționale pentru a hotărî cu privire la constituționalitatea articolului în discuție.

Judecătoria Sectorului 5, municipiul București, prin încheierea din 7 mai 1993, a sesizat Curtea Constituțională, și-a exprimat opinia în sensul că excepția este întemeiată întrucât prin articolul respectiv se introduce un spor de impozit doar pentru o anumită categorie pe persoane, respectiv pentru cele încadrate prin cumul de funcții, ceea ce reprezintă o încălcare a egalității cetățenilor în fața legii, care contravine art. 16 alin. (1) din Constituție, și a dispus suspendarea judecării cauzei.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate au fost solicitate, în baza art. 24 din Legea nr. 47/1992, puncte de vedere Senatului, Camerei Deputaților și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că, într-adevăr, prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 58/1992 au fost neconstituționale, întrucât au creat o discriminare, în sensul că impozitarea majorată se referă numai la salariații ce cumuleau funcții din instituțiile publice, lucru nefiind aplicabil salariaților

agenților economici sau altor persoane juridice și nici celor angajați la persoane fizice.

Senatul și Camera Deputaților nu și-au exprimat punctul de vedere.

Potrivit art. 3 alin. (2) din Legea nr. 58/1992, salariile realizate prin cumul de funcții, precum și veniturile realizate în afara funcției de bază, indiferent de unitatea în care acestea se obțin, se impozitează separat, aplicându-se impozitul prevăzut de lege, majorat cu 100%. Această impozitare majorată se referă numai la salariații care cumulează funcții din instituțiile publice, deoarece textul sus-menționat nu se aplică salariaților agenților economici sau altor persoane juridice și nici celor angajați la persoane fizice. În acest fel se face o discriminare între salariații care realizează venituri prin cumul la instituțiile publice și salariații care realizează venituri prin cumul la agenții economici, la alte persoane juridice ori la persoane fizice. Această discriminare este contrară egalității în drepturi a cetățenilor prevăzută de art. 16 alin. (1) din Constituție și principiului de așezare a impozitelor stabilit de art. 53 alin. (2) din Constituție.

Potrivit art. 16 alin. (1) din Constituție „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări“. În sensul art. 4 alin. (2) din Constituție, criteriile nediscriminării sunt rasa, naționalitatea, originea etnică, limba, religia, sexul, opinia, apartenența politică, averea, originea socială.

Dispozițiile constituționale menționate trebuie corelate și interpretate în raport cu prevederile cuprinse în instrumentele juridice internaționale în domeniul drepturilor omului. Într-adevăr, potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție : „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte“. În acest fel sunt aplicabile dispozițiile art. 26 din Pactul internațional privitor la drepturile civile și politice, intrat în vigoare la 23 martie 1976, potrivit căruia : „Toate persoanele sunt egale în fața legii și au dreptul, fără discriminare, la o egală protecție a legii. În această privință legea trebuie să interzică orice discriminare și să garanteze tuturor persoanelor o protecție egală și eficace împotriva oricăror discriminări, îndeosebi de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică și orice altă opinie, origine națională sau socială, avere, naștere sau întemeiată pe orice altă împrejurare“.

Dispoziții similare sunt cuprinse în art. 2 alin. 2 din Pactul internațional privitor la drepturile economice, sociale și culturale, intrat în vigoare la 3 ianuarie 1976.

În raport cu dispozițiile legale menționate, se poate observa că art. 3 alin. (2) din Legea nr. 58/1992 stabilește un spor de impozit de 100% doar pentru o anumită categorie de salariați cu cumul de funcții, respectiv cei care realizează venituri prin cumul la instituțiile publice, nu și în alte locuri de muncă, ceea ce înseamnă o încălcare a principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. Art. 3 alin. (2) din Legea nr. 58/1992 introduce, deci, o excepție de la dispozițiile comune în materie de impozite, și anume cele cuprinse în Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, care în art. 7 alin. 4 stabilește că „Veniturile sub formă de salarii și alte venituri salariale, provenite din munca prestată în mai multe locuri de muncă, se impune separat, pe fiecare loc de muncă, cu cotele și în condițiile prevăzute la primul alineat al acestui articol“. Rezultă că Legea nr. 32/1991 are în vedere veniturile salariale obținute și nu vreo diferențiere pe criterii sociale sau categorii de funcționari.

În aprecierea constituționalității art. 3 alin. (2) din Legea nr. 58/1992 trebuie avute în vedere și prevederile art. 53 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale“. Prin urmare, fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferențieze impozitele pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni.

Față de cele arătate, se constată că excepția de neconstituționalitate a art. 3 alin. (2) din Legea nr. 58/1992 este întemeiată.

În ce privește art. 7 alin. 4 din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, astfel cum a fost modificată de Legea nr. 35/1993, care prevede o impozitare majorată cu 30% pentru veniturile realizate prin cumul de către toți salariații, indiferent de locul de muncă, a cărui neconstituționalitate a fost ridicată de reclamant în fața Curții Constituționale cu ocazia dezbaterilor din 8 decembrie 1993, cu motivarea că acest text introduce o altă inegalitate și discriminare, res-

pectiv între salariații care realizează venituri prin cumul și salariații care realizează venituri fără cumul, se reține că cererea reclamantului nu s-a făcut cu respectarea prevederilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 potrivit cărora Curtea hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în fața instanțelor judecătorești.

Totodată, se constată că au fost încălcate și dispozițiile art. 23 alin. (4) și (5) din Legea nr. 47/1992 care prevăd că sesizarea Curții se dispune de către instanța judecătorească prin încheiere, care trebuie să cuprindă punctele de vedere ale părților, precum și opinia instanței.

În aceste condiții, întrucât cererea nu a fost făcută în fața unei instanțe judecătorești, iar Curtea nu a fost legal sesizată, excepția invocată nu poate fi examinată în fond.

Față de considerentele expuse,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate cu care Curtea a fost sesizată prin Încheierea din 7 mai 1993, ridicată de Flavius Antoniu Baias în fața Judecătoriei Sectorului 5, municipiul București, și constată că prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 58/1992 cu privire la corelarea salariilor prevăzute de Legea nr. 53/1991, Legea nr. 40/1991 și Legea nr. 52/1991 cu nivelul salariilor de la societățile comerciale și regiile autonome sunt neconstituționale.

Cu privire la cererea reclamantului Flavius Antoniu Baias în sensul declarării ca neconstituționale și a prevederilor art. 7 alin. 4 din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, astfel cum a fost modificată de Legea nr. 35/1993, formulată în fața Curții cu ocazia dezbaterilor din 8 decembrie 1993, se constată că sesizarea acesteia, sub acest aspect, nu s-a făcut cu respectarea dispozițiilor art. 23 alin. (1), (4) și (5) din Legea nr. 47/1992 și, în consecință, nu poate fi examinată în fond.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 6 ianuarie 1994.

PREȘEDINTE,
Ion Filipescu

Magistrul-șef,
Constanța Bărbăda

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 29 *)

din 30 martie 1994

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
 Mihai Constantinescu — judecător
 Antonie Iorgovan — judecător
 Florentina Geangu — magistrat-asistent

Convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, completul de judecată, având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele :

Comisia de lichidare a patrimoniului C.A.P.-Lespezi, printr-un proces-verbal încheiat la data de 7 februarie 1992, a vândut doamnei Achiz Aîșea o clădire în care funcționase sediul acestei cooperative.

Primarul comunei Dobromir, unde se află clădirea, a solicitat Judecătoriei Medgidia constatarea nulității absolute a vânzării, întrucât ea a avut loc cu încălcarea prevederilor art. 28 alineatul ultim al Legii fondului funciar nr. 18/1991. Potrivit acestui text de lege, sediile fostelor C.A.P.-uri trec, fără plată, în proprietatea primăriilor, respectiv a consiliilor locale.

Pârâta Achiz Aîșea, în afară de întâmpinarea formulată, prin care cere respingerea acțiunii, a formulat și o cerere reconvențională prin care solicită, dacă acțiunea va fi admisă, obligarea reclamantului la suportarea contravalorii reparațiilor și a îmbunătățirilor pe care le-a făcut la clădirea cumpărată.

În acest cadru, instanța, din oficiu, prin Încheierea din data de 24 ianuarie 1994, a invocat excepția de neconstituționalitate a art. 28 alineatul ultim din Legea nr. 18/1991 pe temeiul următoarelor motive :

— acțiunea în anulare a vânzării, întemeiată pe art. 28 alineatul ultim din Legea nr. 18/1991, ar fi o expropriere de fapt, fără despăgubiri, contrară art. 41 din Constituție ;

— art. 28 alineatul ultim din legea sus-menționată nu lămurește cine urmează a suporta îmbunătățirile aduse de constructorul de rea-credință.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, precum și dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele :

Primul motiv, invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate, legat de caracterizarea acțiunii de anulare a vânzării ca fiind o expropriere de fapt, fără despăgubiri, este nejustificat cât timp această acțiune se întemeiază pe încălcarea unei norme imperative, și anume art. 28 alineatul ultim din Legea nr. 18/1991. Consecințele nulității absolute nu pot fi confundate cu exproprierea, întrucât ele nu reprezintă trecerea silită a unui bun din proprietatea privată în proprietatea publică cât timp actul nul este desființat de la încheierea lui, așa încât în nici-un fel nu poate constitui temei pentru dobândirea unui drept. Astfel, în situația admiterii acțiunii, pârâtul nu pierde dreptul de proprietate asupra unui bun pe care legal l-a dobândit, ci nu dobândește acest drept, actul pentru dobândirea lui fiind contrar legii.

Și cel de-al doilea motiv, referitor la soluționarea consecințelor legate de păgubirea constructorului de rea-credință, este, de asemenea, nejustificat, întrucât acest aspect reprezintă o problemă de interpretare și aplicare a legii și nu de constituționalitate. Numai instanța de judecată poate stabili dacă la data apariției Legii nr. 18/1991 imobilul, în cauza dedusă judecătii, mai era sediul C.A.P.-Lespezi, dacă îmbunătățirile făcute de pârâtă reprezintă o îmbogățire fără justă cauză a reclamantului sau dacă sunt incidente alte reguli și principii de drept.

De aceea este de competența exclusivă a instanțelor judecătorești să soluționeze acest aspect, ținând seama de principiile și dispozițiile legale în materie și nu intră în atribuțiile Curții Constituționale să se substituie instanțelor judecătorești în calificarea juridică a situațiilor deduse judecătii sau în stabilirea modului în care un text, a cărui constituționalitate nu poate fi negată, urmează a fi interpretat. În practică, este posibil ca prin efectul interpretării judecătorești să se încalce un drept constituțional, atunci când această interpretare se abate de la normele legii fundamentale, dar aceasta este o problemă a cărei soluționare este posibilă, în regimul nostru constituțional, numai prin intermediul căilor legale de atac.

Dacă se are în vedere art. 28 alineatul ultim din Legea nr. 18/1991, rezultă că în temeiul legii s-a con-

*) Delimitată prin nerecurare.

stituit un drept de proprietate asupra imobilelor avute în vedere de text. Fiind o lege anterioară Constituției, nu se poate aplica regimul constituțional actual asupra modului de constituire a acestui drept, deoarece ar însemna să se încalce unul dintre principiile de bază ale Constituției — neretroactivitatea legii —, prevăzut de art. 15 alin. (2), care se aplică și legii fundamentale. Pe cale de consecință, prevederile art. 41 din Constituție nu pot avea ca urmare desființarea unui drept de proprietate constituit anterior intrării în vigoare a Constituției, dispozițiile acesteia aplicându-se numai în ce privește regimul acestui drept.

Față de cele arătate, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca vădit nefondată, în temeiul art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A. c), art. 24 alin. (2) și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alineatul ultim din Legea nr. 18/1991, ridicată, din oficiu, de Judecătoria Medgidia, în cauza ce formează obiectul dosarului nr. 6095/1993 al acestei instanțe.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 54

din 18 mai 1994

Vasile Giunea — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Ioan Muraru — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Ioan Griga — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent.

Pe rol pronunțarea asupra recursului formulat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 48 din 29 septembrie 1993.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 10 mai 1994, în prezența recurentului Ministerul Public și a inculpaților Andronic Benonie și Baciu Cristinel, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 18 mai 1994.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Judecătoria Brașov, la termenul de judecată din 4 decembrie 1992, a invocat, din oficiu, neconstituționa-

litatea dispozițiilor art. 224 și ale art. 234 din Codul penal și, prin încheierea din aceeași dată, a sesizat Curtea Constituțională.

Prin Decizia nr. 48 din 29 septembrie 1993, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 224 și ale art. 234 din Codul penal au fost abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acestea urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Împotriva acestei decizii Ministerul Public a declarat recurs, arătând în esență:

1. Curtea nu este competentă să se pronunțe asupra excepțiilor de neconstituționalitate care privesc legi anterioare intrării în vigoare a Constituției.

5. Pe fond se apreciază că în mod greșit s-a dispus abrogarea parțială a unor dispoziții din Codul penal referitoare la averul obștesc. În susținerea acestui motiv s-au invocat următoarele argumente:

— limitarea bunurilor ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice numai la cele prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție este greșită, deoarece mai sunt

și alte bunuri stabilite prin legi sau care urmează să se stabilească prin alte legi și care, având același regim juridic, nu pot fi caracterizate ca făcând parte din proprietatea privată ;

— Curtea poate să hotărască asupra neconstituționalității legilor și nu să pronunțe abrogarea, care este de competența Parlamentului României ;

— Curtea, în decizia atacată, se întemeiază pe Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, ceea ce nu este justificat, deoarece în acest fel judecata în alte spețe devine inutilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, decizia atacată, motivele de recurs, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile recurentului — Ministerul Public — susținute în ședința publică din 10 mai 1994, precum și dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține următoarele :

Primul motiv de recurs, care vizează necompetența Curții Constituționale de a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate invocată, urmează a fi înlăturat ca nefondat. În legătură cu acest motiv, s-a statuat constant prin deciziile Curții că ea este competentă să se pronunțe și asupra legilor anterioare Constituției, în măsura în care a fost sesizată de instanțele judecătorești pe calea excepției de neconstituționalitate. Acest drept al Curții rezultă fără echivoc și din dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care, prin ipoteză, sunt aplicabile exclusiv legilor anterioare Constituției.

Nici cel de-al doilea motiv de recurs, care vizează soluția de fond criticată sub aspectul constatării abrogării parțiale a unor dispoziții din Codul penal referitoare la avutul obștesc, nu este fondat. Justificarea acestui motiv de recurs în sensul că s-ar fi făcut o limitare a bunurilor ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice numai la cele prevăzute în art. 135 din Constituție nu poate fi reținută, deoarece este evident că decizia atacată nu se rezumă numai la bunurile enumerate de art. 135 alin. (4) din Constituție, ci se referă la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4), adică și „alte bunuri stabilite prin lege“.

Totodată, nu poate fi reținută nici susținerea conform căreia Curtea nu poate constata abrogarea unei legi anterioare Constituției. Potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, aceste legi rămân în vigoare în măsura

în care nu contravin Constituției. Rezultă că, prin natura sa, contrarietatea unei legi anterioare Constituției cu prevederile acesteia are drept consecință abrogarea. Cu alte cuvinte, neconstituționalitatea este cauza abrogării. În cazul legilor anterioare Constituției, neconstituționalitatea are un caracter specific întrucât cauza sa este posterioară legii, constând în schimbarea temeiului legitimității sale constituționale. În aceste condiții, controlul constituționalității unei legi preconstituționale care are ca rezultat constatarea contrarietății acesteia cu prevederile Constituției nu duce la declararea legii ca neconstituțională — o lege putând fi apreciată numai în funcție de regimul constituțional sub imperiul căruia a fost adoptată —, ci la constatarea abrogării, soluție ce constituie consecința constituțională prevăzută de art. 150 alin. (1) din Constituție a unei asemenea contrarietăți.

În sfârșit, nu poate fi reținută nici critica adusă deciziei de fond în sensul că se întemeiază pe Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1993 — publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 27 septembrie 1993 — în considerarea faptului că astfel este inutilă judecata în alte spețe. Potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, Curtea nu statuează decât asupra problemelor de drept.

Spre a se evita soluții contradictorii, art. 26 din regulamentul permite completului ce dorește să se abată de la practica Curții să sesizeze plenul spre a se pronunța asupra interpretării ce urmează a fi dată în viitor. Decizia plenului este obligatorie doar pentru completele de judecată, astfel încât prin această decizie nu se soluționează o excepție de neconstituționalitate concretă. De aceea ea nu are drept consecință inutilitatea judecării excepțiilor, în cadrul căroră s-ar putea ridica noi probleme și noi interpretări posibile, care ar putea determina reluarea procedurii necesare în vederea asigurării consecvenței practicii constituționale.

Având în vedere că motivele de recurs sunt nefondate și că prin deciziile nr. 33 din 26 mai 1993 și nr. 49 din 29 septembrie 1993, rămase definitive, s-a constatat că dispozițiile art. 224 și ale art. 234 din Codul penal au fost abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acestea urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunurile care formează obiectul exclusiv al proprietății publice, întrucât, în prezent, atât excepția de neconstituționalitate în-

vocată, cât și recursul Ministerului Public sunt lipsite de obiect.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c), art. 145 alin. (2) și art. 150 alin. (1) din Constituție, precum și al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A. c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că, potrivit deciziilor Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993 și nr. 49 din 29 septembrie 1993, rămase definitive, art. 224 și art. 234 din Codul penal sunt abrogate parțial, conform art. 150

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. dr. VASILE GIONEA

alin. (1) din Constituție, și, în consecință, urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri care fac obiectul exclusiv al proprietății publice, și, prin urmare:

Respinge ca lipsite de obiect excepția de neconstituționalitate cu privire la art. 224 și art. 234 din Codul penal ridicată, din oficiu, de Judecătoria Brașov în dosarul nr. 1922/1992 al acestei instanțe, precum și recursul Ministerului Public, declarat împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 48 din 29 septembrie 1993.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 18 mai 1994.

Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

★

RECTIFICARE

În Normele metodologice nr. 30.501/1.970/MC/1994 pentru punerea în aplicare a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 19/1994, emise de Ministerul Finanțelor și Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 19 aprilie 1994, se face următoarea rectificare:

— La anexa nr. 1 cuprinzând Programul cu privire la realizarea și darea în folosință a locuințelor aflate în diferite stadii de execuție, la coloana „Execută” (pag. 8, 9 și 10), în loc de: *Direcția programe, prognoze și buget-finanțe din cadrul Ministerului Finanțelor* se va citi: *Direcția programe, prognoze și buget-finanțe*.

ÎN ATENȚIA CITITORILOR!

Prin Hotărârea Guvernului nr. 358/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 1 iulie 1991, a fost înființată Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, sub autoritatea Camerei Deputaților, care are obligația publicării în Monitorul Oficial al României a actelor normative, nepublicarea lor atrăgând inexistența acestora.

Pentru a cunoaște legislația ce a fost adoptată după Revoluția din Decembrie 1989, pentru a fi informați cu privire la dezbaterile parlamentare, pentru a putea contacta partenerul de afaceri pe care îl doriți, pentru efectuarea formalităților de publicitate prevăzute de lege, Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, prin Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, invită societățile comerciale, întreprinzătorii particulari din țară și din străinătate, precum și pe toți cei interesați, să se adreseze în acest scop zilnic între orele 8,00—13,00 la telefon 6.11.77.02 sau direct la sediul acestuia din str. Blanduziei nr. 1, sector 2.

Aducem, pe această cale, la cunoștință că, începând cu data de 1 ianuarie 1994, prețurile practicate de regie pentru publicațiile sale, la care puteți face abonamente la oficiile poștale, sunt următoarele:

	lei/trimestru
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, română	12.600
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, maghiară (ROMÂNIA HIVATALOS KÖZLÖNYE)	27.600 (pentru trim. II/1994)
● MONITORUL OFICIAL, Partea a II-a	51.840
● MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a	9.600
● MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a	86.400
● COLECȚIA LEGISLAȚIA ROMÂNIEI	6.000
● COLECȚIA DE HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ȘI ALTE ACTE NORMATIVE	13.500

Tarifele aplicate pentru publicațiile prevăzute de lege a fi inserate în „Monitorul Oficial”, de la data de 1 ianuarie 1994, sunt următoarele:

	lei
1. MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a	
— pierderi de acte, de sigilii, ștampile, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești și notariatele de stat	per anunț 5.000
— acte procedurale ale instanțelor judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege	per anunț 7.000
— extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română	per anunț 12.000
— concursuri de ocupare de posturi didactice în învățământul superior	per cuvânt 100
— anunț privind examenul de capacitate pentru magistrați	per cuvânt 100
2. MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a	
— publicarea sentințelor judecătorești privind înființarea societăților comerciale	per anunț 55.000
— bilanțuri și conturi de profit și pierderi	per anunț 20.000
— modificări de capital social	per anunț 4.000
— lista activelor scoase la licitație sau a societăților comerciale propuse pentru privatizare	per poziție 10.000
— acte adiționale precum și alte publicații ale agenților economici, sub formă de text, a căror publicare este prevăzută de lege	per pagină manuscris 26.000
— publicații cu prezentare tabelară	per rând coloană 1.300
— anunț pentru licitație în vederea acordării unei concesiuni aprobate de Guvern	per anunț 9.000

Plata publicațiilor cuprinse în Partea a III-a și Partea a IV-a se va face prin mandat poștal pe adresa: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, calea 13 Septembrie — Palatul Parlamentului, sector 5, București, cont de decontare 39.98.12.301 B.C.R.—S.M.B. sau cu dispoziție de plată.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, calea 13 Septembrie — Palatul Parlamentului, sector 5, cont 39.98.12.301 B.C.R.—S.M.B.
Adresa pentru publicitate: Serviciul relații cu publicul și agenți economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sector 2, telefon 6.11.77.02.
Tiparul: Tipografia „Monitorul Oficial” București, str. Jiului nr. 163, sector 1, telefon 6 68 55 52

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145/1994, conține 8 pagini.

Prețul 80 lei

